

RUSALKI

14. Wytyłowanie i komatychi 2 n 8 siem

Z#07#MZ#3

Rusalki od dawna pojawiają się tam, gdzie woda jest spokojna, a światło odbija się bez drżenia. Nie potrzebują mroku - wystarcza im cisza i powierzchnia, która potrafi pokazać więcej, niż powinna. Najczęściej widywane są przy brzegach rzek i jezior, wśród trzciny i na skrajach ścieżek. Ich sylwetki są lekkie, jakby nie do końca należały do świata. Piękne i ciche, lecz nigdy przypadkowe. To one sprawiają, że człowiek patrzy nie tam, gdzie powinien. Że obraz odbity wydaje się równie pewny jak ten prawdziwy - a czasem nawet bardziej.

Drogi pozostają na swoim miejscu, lecz ich układ przestaje być oczywisty. To, co widzisz przed sobą, i to, co widzisz w odbiciu, zaczyna się ze sobą mieszać. Jest miejsce gdzie obraz został odwrócony - jakby oglądany nie wprost, lecz przez taflę wody. Całość pozostaje widoczna - lecz nie taka, jaką powinna być. To, co zostało rozdzielone, nie ginie. Układa się w części - fragmenty światła o różnych kształtach, nie zawsze zwrócone we właściwą stronę. Dopiero gdy zostaną właściwie ustawione, obraz odzyskuje pełny wymiar.

PK126 - podaj numer z czerwonej tabliczki z obiektu
PK133 - ile jest kłódek na najbliższym słupie

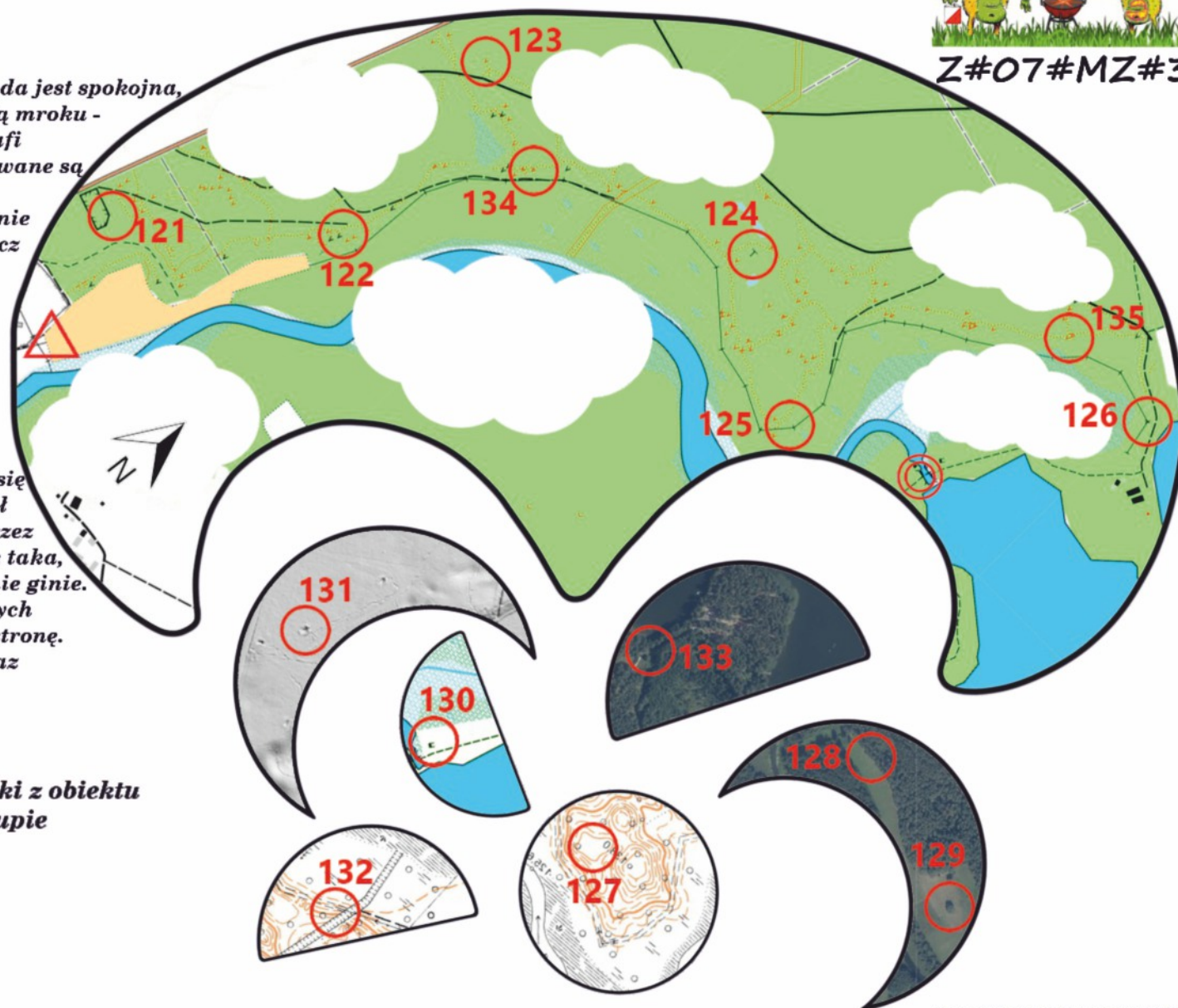
Skala: 1:12500

Długość trasy: 3,7km

Czas: 100' + 30'

Do potwierdzenia: 15 PK

Kolejność: dowolna

Autorzy: Magdalena Bednarczyk (PInO 783)
Zofia Grzywacz (PInO 779)
Sebastian Maj (PInO 787)
Maksymilian Kurowski (PInO 786)